

Konsertrecensioner

Musikrecension: Sövande syntsession med Tangerine Dream

PUBLICERAD 11:46

Tangerine Dream på Nalen Foto: Björn Bergenheim/Rockfoto

Det tyska krautrockbandet Tangerine Dream fortsätter att turnera som ett tributeband. Konserten på Nalen blir ett utdraget axplock av låtar från bandets fem decennier, tycker Johanna Paulsson.

Läs senare

3.

Konsert**Tangerine Dream**

Scen: Nalen, Stockholm

Ovanpå modulsynten med sin trasselsudd av sladdar står två Halloweenminkade minipumpor – eller snarare orangeröda citrusfrukter. Denna allhelgonahelg kan man kanske se det som en spexig påminnelse om att den viktigaste personen trots allt saknas i rummet. Edgar Froese var den enda konstanten genom det tyska krautrockbandet Tangerine Dreams historia. När han gick bort 2015 fortsatte trion Thorsten Quaeschning, Ulrich Schnauss och Hoshiko Yamane att spela in nytt material och turnera som ett slags auktoriserat tributeband.

Om man har problem med att dagens Kraftwerk rullar runt med endast en originalmedlem i bagaget är det alltså inget mot hur Tangerine Dream valt att hålla liv i låtkatalogen med Quaeschning som utsedd efterträdare.

Men man ska inte underskatta ett varumärke som hållit i runt femtio år. Dessutom vore det fel att kalla Tangerine Dream för ett greatest hits-band. ”16 Steps – Random & Revision Tour 2019” handlar mer om att presentera det ständigt föränderliga ljudlandskap som i sin tur blivit gruppens signum.

Konserterna på Nalen blir ett utdraget axplock av låtar från såväl det kosmiskt utforskande 70-talet som det mer insmickrande 80-talet. Ofta kan man fascineras av bandets förmåga att glida in och ut mellan olika uttryck. Men när ”Mothers of rain” kombinerar smäktande syntslingsor med skärmläckerprojektioner är det svårt att inte sakna substansen.

En hel del utrymme ges samtidigt åt 2000-talets ambitioner att sammanföra den tidiga friformsprägeln och stramare sequencerstrukturer med samtidens sound. Som under technotickande ”Quantum gate”-spåret ”It is time to leave when everyone is dancing” med sin svepande popkänsla.

”Roll the seven twice” från samma platta plockar fram gitarren och förenar det dansanta draget med det dystopiska filmmusikmörkret från ”Betrayal (Sorcerer theme)”. Men problemet är att Tangerine Dream inte fattar att det är dags att lämna lokalen medan folk fortfarande dansar. Efter drygt två timmar är bandets sövande syntsession inte mer spännande än att fler och fler smiter ut till garderoben.

Johanna Paulsson

Följ

Visa kommentarer (0)
